

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਅੰਕ ਸੱਠ

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਤੇ ਅੱਠਵੇਂ ਰਾਜ ਦਾ ਭੇਦ: ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪਰਕਾਸ਼ਨਾ

Jeff Pippenger

2024-01-24

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਸਤਾਰਵੇਂ ਅਤੇ ਅਠਾਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਤ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਉਹ ਮਨ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਉਹ ਸੱਤ ਸਿਰ ਸੱਤ ਪਹਾੜ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਉਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਸੱਤ ਰਾਜੇ ਹਨ: ਪੰਜ ਡਿੱਗ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਆਇਆ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਵੇਗਾ, ਤਦ ਉਸ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਹੀ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਦਰਿੰਦਾ ਜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਅੱਠਵਾਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਸ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 17:9-11.

ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 1798 ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਜਾਨਵਰ ਉੱਤੇ, ਜੋ ਪਾਪਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਢੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸੱਤ ਸਿਰ ਸੱਤ ਰਾਜੇ ਸਨ। ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਇੱਕ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਜ ਵੀ ਇੱਕ ਸਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 1798 ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਰਾਜ ਡਿੱਗ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਸ ਵੇਲੇ ਰਾਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੱਤਵਾਂ ਰਾਜ ਅਜੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਸ ਰਾਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅੱਠਵਾਂ ਰਾਜ ਪਾਪਾਈ ਜਾਨਵਰ ਸੀ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੀ। ਪਾਪਾਈ ਪੰਥ ਪੰਜਵਾਂ ਰਾਜ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘਾਤਕ ਘਾਉ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦਾ ਘਾਤਕ ਘਾਉ ਚੰਗਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਠਵਾਂ ਸਿਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀਆਂ ਚਾਰ ਰਿਆਸਤਾਂ ਬਾਬਲ, ਮਾਦੀ-ਫ਼ਾਰਸ, ਯੂਨਾਨ ਅਤੇ ਰੋਮ ਹਨ। ਉਹ ਚਾਰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਰਿਆਸਤਾਂ ਚਾਰ ਆਤਮਿਕ ਰਿਆਸਤਾਂ ਦੀ ਵੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਕੱਠਿਆਂ ਉਹ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਸਤਾਰਾਂ ਦੇ ਅੱਠ ਰਾਜਿਆਂ, ਜਾਂ ਸਿਰਾਂ, ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਸਦਾ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਰਾਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਰਿਆਸਤਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਉਲੇਖ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਸਤਾਰਾਂ ਆਖਰੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇਕਸਾਰ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ।

ਪੰਜਵਾਂ ਰਾਜ, ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਆਤਮਿਕ ਬਾਬਲ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ ਪਾਪਸੀ। ਛੇਵਾਂ ਰਾਜ, ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਹ ਦੋ-ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪ ਮਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀਆਂ ਦੇ ਦੋ-ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੱਤਵਾਂ ਰਾਜ, ਜੋ ਦਸ ਰਾਜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ-ਵਿਸ਼ਵ ਸਰਕਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪ ਯੂਨਾਨ, ਮਹਾਨ ਸਿਕੰਦਰ ਦੀ ਇੱਕ-ਵਿਸ਼ਵ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੱਠਵਾਂ ਸਿਰ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਸੀ, ਉਹ ਪੰਜਵਾਂ ਰਾਜ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਘਾਤਕ ਘਾਉ ਲੱਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਾਤਕ ਘਾਉ ਭਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਮੁੜ ਜੀ ਉੱਠਿਆ।

ਵੱਡੀ ਵੈਸ਼ਿਆ ਦਾ ਨਿਆਂ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਕਟ ਦੇ “ਘੜੀ” ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇੱਕ ਅਵਧੀ ਹੈ ਜੋ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਮਨੁੱਖੀ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ “ਘੜੀ” ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਵਿੱਚ “ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ” ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਕਾਇਮ ਕਰੇਗਾ। ਉਸ “ਘੜੀ” ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਉਡੇਲੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

“ਪਿੱਛਲਾ ਮੀਂਹ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ੁੱਧ ਹਨ—ਤਦ ਸਭ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ। ”

“ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਾਰ ਦੂਤ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ, ਤਦ ਮਸੀਹ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਅੰਤਿਮ ਵਰਖਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਸਿਵਾਏ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜੋ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਯੋਗਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।” Spalding and Magan, 3.

ਪਿਛਲੇ ਮੀਂਹ ਦਾ ਉਡੇਲਣਾ ਕ੍ਰਮਵੱਧੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਆਇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਿਆਇ ਵੀ ਕ੍ਰਮਵੱਧੀ ਹੈ। ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜੀ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਕਿ ਰੋਮ ਅੰਤਿਮ ਧਰਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਠੀਕ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਸੀਮਿਤ ਸੀ।

“ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨ,” ਰੋਮ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਕਥਾ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਬੁਤਪਰਸਤ ਜਾਂ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਨਹੀਂ; ਇਹ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਬੁਤਪਰਸਤ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਜ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਰਾਜੇ (ਜਿਦਕਿਯਾਹ) ਸੰਬੰਧੀ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅੰਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਸ ਸਮਝ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ।

ਅਤੇ ਤੂੰ, ਹੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਦੁਸ਼ਟ ਰਾਜਕੁਮਾਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਨ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਧਰਮ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਯਹੋਵਾਹ ਇਉਂ ਆਖਦਾ ਹੈ: ਮੁਕਟ ਉਤਾਰ ਦੇ, ਅਤੇ ਤਾਜ ਲਾਹ ਦੇ; ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ: ਜੇ ਨੀਵਾਂ ਹੋ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰ, ਅਤੇ ਜੇ ਉੱਚਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਕਰ। ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਲਟਾਂਗਾ, ਉਲਟਾਂਗਾ, ਉਲਟਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਨਾ ਆਵੇ ਜਿਸ ਦਾ ਇਸ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਆਂਗਾ। ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 21:25-27.

ਸਿਦਕਿਯਾਹ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਤਿੰਨ ਰਾਜ “ਉਲਟੇ” ਜਾਣੇ ਸਨ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦਾ “ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।” ਬਾਬਲ, ਮੀਦੋ-ਫਾਰਸ ਅਤੇ ਯੂਨਾਨ—ਇਹ ਸਭ ਰੋਮ ਦੇ ਰਾਜ ਤੱਕ ਉਖਾੜੇ ਜਾਣੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਚੌਥੇ ਰਾਜ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦੌਰਾਨ ਮਸੀਹ ਆ ਕੇ ਇੱਕ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਠੀਕ ਇਹੀ ਕੀਤਾ।

“ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਰਾਸ਼ਟਰ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਾਸ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਅਗੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਸਿਦਕਿਯਾਹ ਸੀ। ਭਵਿੱਖਦਿਸ਼ਟਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀਆਂ ਸਲਾਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਗ ਕੇ, ਨਬੂਕਦਨੇਜ਼ਰ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਕ੍ਰਿਤਜਤਾ ਦੇ ਕਰਜ਼ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕੇ, ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਖਾਧੀ ਆਪਣੀ ਗੰਭੀਰ ਨਿਭਾਉ ਦੀ ਸਹੂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ, ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਭਵਿੱਖਦਿਸ਼ਟਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਆਪਣੇ ਉਪਕਾਰਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗਾਵਤ ਕੀਤੀ। ਆਪਣੀ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਅਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਵੈਰੀ ਕੋਲ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਮੁੜਿਆ, “ਆਪਣੇ ਦੂਤ ਮਿਸਰ ਵੱਲ ਭੇਜ ਕੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਘੇੜੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਦੇਣ।”

“ਕੀ ਉਹ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਵੇਗਾ? ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੀਚਤਾ ਨਾਲ ਹਰ ਪਵਿੱਤਰ ਅਮਾਨਤ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਕੀਤਾ ਸੀ: ‘ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਚ ਨਿਕਲੇਗਾ? ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਏਗਾ? ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਜੀਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਾਜਾ ਵੱਸਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਹੂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਤੁੱਛ ਜਾਣਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਤੋੜਿਆ, ਉਸੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਬਾਬਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੀ, ਉਹ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੰਨ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੈਨਾ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ: ... ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਤੋੜ ਕੇ ਸਹੂ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣਿਆ; ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਥਾਪਿ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਨਹੀਂ ਬਚੇਗਾ।’ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 17:15-18.”

“ਅਪਵਿੱਤਰ ਦੁਸ਼ਟ ਹਾਕਮ ਉੱਤੇ ਅੰਤਿਮ ਹਿਸਾਬ ਦਾ ਦਿਨ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, ‘ਪੱਗ ਉਤਾਰ ਦੇ,’ ਅਤੇ ਮੁਕਟ ਲਾਹ ਦੇ।’ ਜਦ ਤੱਕ ਮਸੀਹ ਆਪ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨਾ ਕਰ ਲੈਂਦਾ, ਤਦ ਤੱਕ ਯਹੂਦਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਰਾਜਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਦਾਉਦ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬਾਰੇ ਦਿਵਯ ਫਰਮਾਨ ਇਹ ਸੀ, ‘ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਲਟਾਂਗਾ, ਉਲਟਾਂਗਾ, ਉਲਟਾਂਗਾ;’ ਅਤੇ ਇਹ ਫਿਰ ਨਾ ਰਹੇਗਾ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਨਾ ਆਵੇ ਜਿਸ ਦਾ ਇਸ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਦੇਵਾਂਗਾ।’ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 21:25-27।” Prophets and Kings, 450, 451.

ਮਿਲਰ ਸਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਸਮਝ ਸੀਮਿਤ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਰਾਜ ਮਸੀਹ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਚੱਲਦਿਆਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਧਰਤੀਵਾਸੀ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੈਰਾਨ ਰੋਮ ਦੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜੇ ਹੋਰ ਚਾਰ ਰਾਜੇ ਆਉਣੇ ਸਨ। ਤਾਂ ਵੀ, ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ “ਕਿਰਪਾ” ਦਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਉਹ ਰਾਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕਯ ਸਤਾਰਾਂ ਦੇ ਦਸ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਰਾਜ ਮਸੀਹ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਦਾ “ਮਹਿਮਾ” ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਸਿਸਟਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਰਾਜਾਂ ਬਾਰੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਬੋਲਦੀ ਹੈ।

ਮਿੱਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਚੌਥੇ ਰਾਜ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਹੀ ਸਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਸੀਮਿਤ ਸੀ। ਚੌਥੇ ਰਾਜ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਨੇ “ਕਿਰਪਾ” ਦਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅੱਠਵੇਂ ਰਾਜ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ “ਮਹਿਮਾ” ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ। ਜਿਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ “ਕਿਰਪਾ” ਦਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਉਡੇਲਿਆ ਗਿਆ। ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੇ “ਮਹਿਮਾ” ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਉਡੇਲੇ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ। ਅਖੀਰਲੀ ਵਰਖਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅੰਸ਼ਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਮਈ ਪਹੇਲੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਠਵਾਂ ਅਸਤਿਤਵ, ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਦਰਿੰਦੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਦਰਿੰਦੇ ਦੇ ਦੋ ਸਿੰਗ ਵੀ। ਚੌਥੇ ਅਤੇ ਅੱਠਵੇਂ ਰਾਜ ਉਹ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਮਸੀਹ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਚੇਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਹਰ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੱਲ ਉਹ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਘਟ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। “ਸਮਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਨੇੜੇ ਹੈ,” ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ। “ਉਸ ਸਮੇਂ” ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ—ਦਾਨੀਏਲ 9 ਦੀਆਂ ਉਣਹਠ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ, ਜੋ ਮਸੀਹ, “ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ ਜਣੇ,” ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣੀਆਂ ਸਨ—ਮਸੀਹ ਨੇ ਯਰਦਨ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਤਮਾ ਦਾ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ,” ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨੇੜੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਰਾਜ, ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੋਈ ਧਰਤੀ ਦਾ ਸਾਮਰਾਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਦਾ, ਅਮਰ ਰਾਜ ਸੀ ਜੋ ਤਦ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ “ਰਾਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਆਕਾਸ਼ ਹੇਠਲੇ ਰਾਜ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ, ਮਹਾਨਤਮ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ;” ਉਹ ਅਨੰਤਕਾਲੀ ਰਾਜ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ “ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਭੂਤਾਵਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨਣਗੀਆਂ।” ਦਾਨੀਏਲ 7:27. ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ” ਇਹ ਅਭਿਵੈਕਤੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਰਾਜ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਰਾਜ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖੀ ਪੱਤਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਦਇਆਲੂ ਵਿਚੋਲਏ ਵੱਲ, ਜੋ “ਸਾਡੀਆਂ ਦੁਰਬਲਤਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸਪਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ,” ਪ੍ਰੇਰੀ ਕਰਿੰਦਾ ਹੈ: “ਇਸ ਲਈ ਆਓ ਅਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਸਿੰਹਾਸਣ ਦੇ ਕੋਲ ਨਿਡਰ ਹੋ ਕੇ ਆਈਏ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਦਇਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਲੱਭੀਏ।” ਇਬਰਾਨੀਆਂ 4:15, 16. ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਸਿੰਹਾਸਣ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੰਹਾਸਣ ਦਾ ਅਸਤਿਤਵ ਰਾਜ ਦੇ ਅਸਤਿਤਵ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ “ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ” ਇਸ ਅਭਿਵੈਕਤੀ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਉੱਤੇ ਦਿਵਯ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਹੈ।

“ਇਸ ਲਈ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਸਿੰਹਾਸਣ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਰਾਜ ਦਾ ਉਲੇਖ ਉਧਾਰਕ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: ‘ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦੂਤ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ, ਤਦ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਸਿੰਹਾਸਣ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।’ ਮੱਤੀ 25:31, 32. ਇਹ ਰਾਜ ਹਾਲੇ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਤੱਕ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।”

“ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਰਾਜ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਤਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਦੇਸ਼ੀ ਮਨੁੱਖੀ ਜਾਤੀ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਲਈ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਗਈ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ;

ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਦੇ ਪੂਜਾ ਬਣ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਤਥਾਪਿ, ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਉੱਧਾਰਕਰਤਾ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਹਠਧਰਮਤਾ ਅਤੇ ਅਕ੍ਰਿਤਘਨਤਾ ਨਾਲ ਥੱਕ ਕੇ, ਕਲਵਰੀ ਦੇ ਬਲਿਦਾਨ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਗੋਥਮੇਮਨੇ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੰਠਿਆ। ਉਹ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ ਤੋਂ ਲਹੂ-ਮਿਲਿਆ ਪਸੀਨਾ ਪੁੰਝ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਮਨੁੱਖੀ ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਰਮ ਵਿੱਚ ਨਾਸ ਹੋਣ ਲਈ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਇਹ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਕਤੀ ਨਾ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉੱਧਾਰਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸਾਹ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਿਆ, 'ਇਹ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ,' ਤਦ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਗਈ। ਏਦਨ ਵਿੱਚ ਪਾਪੀ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਉੱਧਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਜ਼ਕਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਗਈ। ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਰਾਜ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਜ਼ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਤਦ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।"

"ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ—ਉਹੀ ਘਟਨਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਸ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਾਸ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ—ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਦੀਵ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਨਿਰਦਈ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਲਿਆਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਭੀ ਇਹ ਉਸ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਾ ਸ਼ਿਖਰ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਹੀ ਸੀ। ਉਹੀ ਘਟਨਾ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੋਗ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਦਮ ਦੀ ਹਰ ਇਕ ਸੰਤਾਨ ਲਈ ਆਸ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਯੁੱਗਾਂ ਦੌਰਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਭ ਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ੁਆਂ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਆਨੰਦ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ।"

"ਅਨੰਤ ਦਇਆ ਦੇ ਉਦੇਸ਼, ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਰਾਹੀਂ ਵੀ, ਆਪਣੀ ਪੂਰਤੀ ਵੱਲ ਪਹੁੰਚ ਰਹੇ ਸਨ। ਯਦਪਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਉਸ ਦੀ ਉਸ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਦਿਵਯ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਿੱਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੇ 'ਐਸਾ ਬੋਲਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ,' ਤਦ ਵੀ ਯਿਸੂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਖ਼ਾਲਿਸ ਸੇਨੇ ਵਿੱਚ ਸੰਸਾਰੀ ਘਮੰਡ ਅਤੇ ਸੁਆਰਥੀ ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਖਾਵਾਂ ਦੀ ਖੋਟੀ ਮਿਲਾਵਟ ਰਲੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਾਸਕਾ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਉਸ ਗੰਭੀਰ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗੋਤਮੇਮਨੇ ਦੀ ਛਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉੱਥੇ 'ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ।' ਲੂਕਾ 22:24. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਸਿੰਘਾਸਨ, ਤਾਜ, ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਦਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਅੱਗੇ ਬਾਗ ਦੀ ਲਾਜ਼ ਅਤੇ ਪੀੜਾ, ਅਦਾਲਤੀ ਦਰਬਾਰ, ਅਤੇ ਕਲਵਰੀ ਦਾ ਸਲੀਬ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦਾ ਘਮੰਡ, ਸੰਸਾਰੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਹੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਝੂਠੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਡੱਟ ਕੇ ਜੁੜੇ ਰਹਿਣ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਦੇ ਉਹ ਬਚਨ ਅਣਸੁਣੇ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅਸਲ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਵੱਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲਾਂ ਦਾ ਪਰਿਣਾਮ ਉਹ ਪਰਖ ਬਣੀ—ਤੀਖੀ ਪਰ ਲਾਜ਼ਮੀ—ਜਿਸ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਭਾਵੇਂ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਅਰਥ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਆਸਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਤਦ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਫਲ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰਤਾ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀ ਉੱਠੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮਹਿਮਾਮਈ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਨੂੰ ਸਭ ਕੌਮਾਂ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਜ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਉਹ ਅਨੁਭਵ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਕੌੜਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।" *The Great Controversy*, 347, 348.

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ, "ਜਿਸ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਹੈ" ਉਹ "ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਗਿਣਤੀ" ਗਿਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਉਹ ਮਨੁੱਖ" ਅੱਠਵਾਂ ਰਾਜ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ। "ਪਾਪ ਦਾ ਮਨੁੱਖ" ਅੱਠਵੇਂ ਰਾਜ ਦਾ ਸਿਰ ਹੈ, ਜੋ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਅਤੇ ਵਪਾਰੀਆਂ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੱਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਉਤਪੀੜਨ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਜੁੜ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਬਹੁਤ ਪਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਬੈਠਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੇਹੜੇ ਪਾਣੀ ਤੂੰ ਵੇਖੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਵੈਸ਼ਿਆ ਬੈਠੀ ਹੈ, ਉਹ ਲੋਕ, ਅਤੇ ਭੀੜਾਂ, ਅਤੇ ਕੌਮਾਂ, ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 17:15।

"ਪਾਪ ਦਾ ਮਨੁੱਖ" ਰਾਜਨੀਤਿਕ, ਮੁਦਰਿਕ, ਧਾਰਮਿਕ ਅਤੇ ਨਾਗਰਿਕ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀ, ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਸ਼ੂ, ਉਸ ਦੀ ਮੂਰਤ, ਉਸ ਦੀ ਛਾਪ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਅੰਕ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਅੱਗ ਨਾਲ ਰਲਿਆ ਹੋਇਆ ਕੱਚ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਵੇਖਿਆ; ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦਰਿੰਦੇ ਉੱਤੇ, ਉਸ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਉਸ ਦੀ ਛਾਪ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਅੰਕ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਬੀਣਾਂ ਫੜੇ ਕੱਚ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਖੜੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦਾਸ ਮੁਸਾ ਦਾ ਗੀਤ ਅਤੇ ਮੋਮਨੇ ਦਾ ਗੀਤ ਗਾਂਦੇ ਹੋਏ ਕਰਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੇ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਅਦਭੁਤ ਹਨ; ਹੇ ਪਵਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਰਾਜਾ, ਤੇਰੇ ਮਾਰਗ ਨਿਆਉਂਯੁਕਤ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਹਨ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 15:2, 3.

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ "ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ" ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ "ਬੁੱਧੀਮਾਨ" ਉਹ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ "ਸਮਝ" ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ "ਦਰਿੰਦੇ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਗਿਣਣ: ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਛੇ ਸੌ ਛਿਆਸਠ ਹੈ।" ਉਹ "ਸਮਝ" ਉਸ ਤਿੰਨ-ਪੜਾਅ ਵਾਲੀ ਪਰਖ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਕਿਸੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਇਹ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ "ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਉੱਤੇ" "ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।"

ਵਿਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਪਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ "ਬੁੱਧੀਮਾਨ" ਹਨ ਅਤੇ "ਸਮਝਦੇ" ਹਨ, ਉਹ 666 ਅੰਕ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਉਹ ਆਯਤ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅੱਠ ਰਾਜ ਹਨ, ਅਤੇ ਅੱਠਵਾਂ ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ। ਉਹ "ਭੇਤ" ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ "ਉਸ ਭੇਤ" ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਕਿ ਅੱਠ ਰਾਜ ਹਨ, ਅਤੇ ਅੱਠਵਾਂ ਰਾਜ ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਜ ਦੀ ਗਿਣਤੀ 666 ਹੈ—ਉਹੀ ਭੇਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ "ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ" ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਉਹਨਾਂ "ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ" ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਦਾ ਗੁਪਤ ਭੇਦ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਭੇਦ ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਆਖਰੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਸੰਕੇਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਅੱਠ ਰਾਜ ਹਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਮਿਲੇਰਾਈਟ ਸਮਝ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਛਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਦੋਂ ਦੱਸ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਚਮਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਇਹ ਦੱਸ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਚਮਕ ਇੱਕ ਐਸੀ ਪਰਖ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ "ਬੁੱਧੀਮਾਨ" ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਠਵਾਂ ਰਾਜ, ਜੋ ਸੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ, ਉਹੀ ਛੇਵਾਂ ਰਾਜ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਜਗਰ, ਜਾਨਵਰ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਨਬੀ ਦੀ ਤਿਹਰੀ ਏਕਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਜਗਰ, ਜਾਨਵਰ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਨਬੀ—ਇਹ ਸਭ ਛੇਵਾਂ ਰਾਜ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ 666 ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ ਦੀ ਪਰਖ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋਇਆ। ਦਾਨੀਏਲ 2 ਵਿੱਚ, ਦਾਨੀਏਲ ਉਹਨਾਂ "ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ" ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਭੇਦ ਦੀ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਖਰੇ ਉਤਰਦੇ ਹਨ। ਤੀਜੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ ਉਹਨਾਂ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸੇ ਹੀ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ, ਪਹਿਲੇ ਰਾਜ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਰਾਜੇ ਵਜੋਂ, ਆਖਰੀ ਰਾਜ ਦੇ ਆਖਰੀ ਰਾਜੇ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ "ਪਾਪ ਦਾ ਮਨੁੱਖ," ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੱਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਪਕੜ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਛੇਵੇਂ ਦਿਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਗਿਣਤੀ ਛੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਹੈ। ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਛੇ ਹੈ। ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ 666 ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ। ਪਾਪ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ, ਉਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਛੇ ਹੈ।

ਰਾਜਾ ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ ਨੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਬਣਾਈ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਚਾਈ ਸੱਠ ਹੱਥ ਅਤੇ ਚੌੜਾਈ ਛੇ ਹੱਥ ਸੀ; ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਬਲ ਦੇ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਦੂਰ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ। ਦਾਨੀਏਲ 3:1.

ਸੋਨੇ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਉਚਾਈ ਵਿੱਚ ਸੱਠ ਹੱਥ ਅਤੇ ਚੌੜਾਈ ਵਿੱਚ ਛੇ ਹੱਥ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ ਨੇ ਬਣਵਾਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਕ ਛੇ ਹੈ। ਇਹ ਮੂਰਤੀ ਦੂਜੇ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਜੇਤ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੂਰਤੀ ਦਾ ਤਿਰੁਗੁਣ ਵਰਣਨ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ ਦਾ ਅੰਕ ਛੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਛੇ, ਛੇ, ਛੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਉਸ ਸਮਰਾਜ ਅਤੇ ਇਕ ਅਜਿਹੇ ਰਾਜਵੰਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ, ਜੋ ਸਦਾ ਲਈ ਕਾਇਮ ਰਹੇ, ਉਸ ਪਰਾਕ੍ਰਮੀ ਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਬਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਇਆ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਬਾਂਹਾਂ ਅੱਗੇ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਟਿਕ ਨਹੀਂ ਸਕੀਆਂ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਕਸ਼ਾ ਅਤੇ ਸੁਆਰਥੀ ਅਹੰਕਾਰ ਤੋਂ ਉਪਜੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨੀਆਂ ਨਾਲ ਇਸ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਮੰਤਰਣਾ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰਿਆ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਉਸ ਮਹਾਨ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਦਭੁਤ ਦੈਵੀ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ; ਇਹ ਵੀ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਦਾਨੀਏਲ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਮੂਰਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿ ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਆਪਣੇ ਸੱਤੇ ਅਤੇ ਸਰਵੇਚਤਾ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਕੇ, ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ-ਪਰਾਮਰਸ਼ਦਾਤਿਆਂ ਨੇ ਨਿਰਣੈ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਸੰਭਵ ਸਾਧਨ ਹੋਣ, ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਬਾਬਲ ਨੂੰ ਸਰਵੇਚ ਅਤੇ ਸਰਬਭੰਮ ਨਿਸ਼ਠਾ ਦੇ ਯੋਗ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨਗੇ।”

“ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਾ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਭੁੱਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ; ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਗਲਤ ਅਰਥ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਗਲਤ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਜੋ ਸਵਰਗ ਵੱਲੋਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਗਿਆਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਕੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਲਈ ਦਿਵਿਆ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਿਫਲ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਵੈਰੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਭੁੱਲ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸ਼ੁੱਧ ਸੱਚਾਈ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਇਹ ਬੁਰਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।”

“ਆਪਣੇ ਧਨ-ਭਰੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿਚੋਂ ਨਬੂਕਦਨੇਸਰ ਨੇ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਸੁਨਹਿਰੀ ਮੂਰਤੀ ਬਣਵਾਈ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਧਾਰਣ ਲੱਛਣਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਮੂਰਤੀ ਵਰਗੀ ਸੀ ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦੇ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਬਣੀ ਸੀ, ਉਹ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਲਦੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਮੂਰਤੀ-ਪੂਜਕ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਤਿਮੂਰਤੀਆਂ ਦੇ ਆਦੀ ਸਨ, ਤਦ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਐਸੀ ਚੀਜ਼ ਉਤਪੰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਚਮਕਦਾਰ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਵਾਂਗ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਹੋਵੇ—ਉਚਾਈ ਵਿੱਚ ਸੱਠ ਹੱਥ ਅਤੇ ਚੌੜਾਈ ਵਿੱਚ ਛੇ ਹੱਥ। ਅਤੇ ਇਹ ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਮੂਰਤੀ-ਪੂਜਾ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ, ਦੂਰ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਅਮੋਲਕ ਮੂਰਤੀ, ਜੋ ਬਾਬਲ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਾਨ-ਓ-ਸ਼ੌਕਤ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਉਪਾਸਨਾ ਦੇ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਅਰਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਇਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਮਰਪਣ ਦੇ ਦਿਨ ਸਭ ਲੋਕ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਬਾਬਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਸਰਵੇਚ ਨਿਸ਼ਠਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ।” Prophets and Kings, 504, 505.